

Sygn. akt III Ca 1326/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Balion - Hajduk

SO Anna Hajda

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w R.

z udziałem (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W., Gminy R.

i Skarbu Państwa - Starosty P. (...)

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w W. Ś.

z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt I Ns 960/17

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W. 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;**

3. **zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania Skarbu Państwa – Starosty P. (...) 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Anna Hajda SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Balion – Hajduk

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniósł o stwierdzenie zasiedzenia napowietrznej estakady ciepłowniczej przebiegającej nad działką nr (...), opisaną w KW (...) oraz działką nr (...) opisaną w KW (...), służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, polegającej na udostępnieniu nieruchomości pozostających we władaniu uczestników postępowania: (...) Państwowych S.A. w W. oraz Gminy R., poprzez zagwarantowanie wnioskodawcy oraz osobom i podmiotom w jego imieniu działającym niezakłóconego dostępu do napowietrznego ciepłociągu biegnącego

nad wymienionymi nieruchomościami w przypadku konieczności wykonania czynności związanych z eksploatacją, konserwacją, remontami, usuwaniem awarii, modernizacją ciepłociągu, a także zamieszczenia na ciepłociągu tablic informacyjnych poprzez prawo wejścia i wjazdu na teren nieruchomości z uwzględnieniem przepisów wynikających ze sposobu korzystania z nieruchomości uczestników postępowania.

Uzasadniając swoje żądanie wskazał, że napowietrzna estakada ciepłociągu usytuowana jest nad nieruchomościami będącymi w posiadaniu uczestników postępowania. Zdaniem wnioskodawcy sam ciepłociąg został wzniesiony w 1973 roku przez KWK (...). Aktem notarialnym rep. (...) nr (...) sporządzonym w dniu 29 września 1995 roku nieruchomości zabudowane budynkami mieszkalnymi wraz z infrastrukturą techniczną zostały przekazane Spółdzielni Mieszkaniowej (...). Spółdzielnia przejęła estakadę dowodem przejęcia środka trwałego. Wnioskodawca nabył od Spółdzielni sieć ciepłowniczą wraz z estakadą nad torami o długości 44 mb i wysokości 8,86 m na podstawie umowy zawartej w dniu 30 grudnia 1996 roku.

W odpowiedzi na wniosek, (...) S. A. z siedzibą w W. oświadczył, że nie popiera wniosku (...) Sp. z o.o. Ponadto wskazano, że działka powołana we wniosku jako „(...)” w rzeczywistości posiada inne oznaczenie, a mianowicie (...) i stanowi własność Skarbu Państwa. Uczestnik postępowania wskazał ponadto, że (...) S. A. w chwili obecnej nie posiada decyzji uwłaszczeniowej na przedmiotową działkę i oczekuje na jej wydanie przez Wojewodę (...). W uzupełnieniu podano, że na działce (...) znajduje się czynna linia kolejowa nr 140 relacji K. L. – N. km. (...), która na podstawie umowy z 27.09.2001 nr (...) została przekazana jako składnik majątkowy do spółki (...) S. A. z/s w W. wraz z działką o nr (...).

Wezwany do udziału w sprawie Skarb Państwa – Starosta P. (...) odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie poprzez odmowę stwierdzenia zasiedzenia służebności odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości uczestnika postępowania wpisanej do księgi wieczystej pod nr KW (...), a ponadto o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu uczestnik zaprzeczył jakoby wnioskodawca zasiedział służebność odpowiadającą służebności przesyłu na nieruchomości uczestnika, a wpisanej do księgi wieczystej nr KW (...) oraz podniósł, że wnioskodawca nie wykazał, że zasiedzenie w ogóle rozpoczęło swój bieg, że posiada służebność w dobrej wierze oraz że treść żądanej służebności odpowiada faktycznemu sposobowi korzystania przez wnioskodawcę. Ponadto wskazano, że zważywszy na to iż wszystkie grunty objęte wnioskiem o zasiedzenie w dniu 5 grudnia 1990 roku stanowiły własność Skarbu Państwa, a przedsiębiorstwo państwowe będące poprzednikiem prawnym wnioskodawcy po myśli przepisów ustawy z dnia 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nabyło własność przebiegającej przez te grunty napowietrznej estakady ciepłowniczej, to dopiero z tym dniem doszło do objęcia posiadania służebności i z tym dniem rozpoczął bieg termin do jej zasiedzenia. Jednocześnie zdaniem uczestnika, zasiedzenie służebności w przedmiotowej sprawie może nastąpić zatem najwcześniej z dniem 05 grudnia 2020 roku.

Gmina R. nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy w W. Ś. postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2018r. oddalił wniosek oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Skarbu Państwa – Starosty P. (...) kwotę 480 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że (...) Sp. z o.o. jest właścicielem sieci ciepłej zewnętrznej położonej w R., o łącznej długości 10,80 km. Sieć została nabyta przez Ciepłownię na mocy umowy sprzedaży z dnia 30 grudnia 1996 roku zawartą ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) z siedzibą w R.. W skład sieci wchodzi m. in. napowietrzna estakada ciepłownicza, która biegnie nad działką nr (...), opisaną w KW (...) oraz nad działką nr (...) opisaną w KW (...). Pierwsza z działek tj. nr (...) do 1995 roku stanowiła własność Skarbu Państwa, po czym nabyła ją Gmina R.. Z kolei druga z działek tj. nr (...) od 1919 roku stanowi nieprzerwanie wyłączną własność Skarbu Państwa. Wspomniana estakada ciepłownicza, jak i inne urządzenia przedmiotowej sieci ciepłowniczej, wykorzystywane były do dostarczania ciepła na osiedle (...) w R..

Na działce nr (...) znajduje się czynna linia kolejowa nr 140 relacji K. L. – N. km. (...), która na podstawie umowy z 27.09.2001 nr (...) została przekazana jako składnik majątkowy do spółki (...) S. A. z/s w W.. Sama działka znajduje się aktualnie we władaniu (...) Państwowych S. A. z/s w W..

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd uprzednio przytaczając podstawy prawno materialne wniosku, tj. art. 305¹ k.c., art. 305² § 1 k.c., art. 292 k.c. oraz art. 172 § 1 i 2 k.c. i art. 176 § 1 k.c., wskazał, że konstrukcja prawna służebności przesyłu została wprowadzona z dniem 3 sierpnia 2008r. (art. 305¹-305⁴ k.c.) i ukształtowana z intencją potwierdzenia dotychczasowej praktyki orzeczniczej, która konsekwentnie przyjmowała możliwość ustanowienia na nieruchomości służebności gruntowej, pozwalającej na korzystanie ze znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorcę wykorzystującego je w swojej działalności gospodarczej.

Sąd wskazał, że bezsporny pozostawał fakt przebiegu określonej w treści wniosku napowietrznej estakady ciepłowniczej ponad nieruchomościami należącymi do uczestników postępowania tj. Gminy R. oraz Skarbu Państwa – Starostwa Powiatowego w W.. Następnie wskazał, że Ciepłownia R. wniosła o zasiedzenie prawa w postaci służebności odpowiadającej służebności przesyłu, a związane z urządzeniem w postaci napowietrznej estakady ciepłowniczej przebiegającej przez działki wskazane we wniosku, poczynając od 1973 roku, w złej wierze. Sąd uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło daty powstania sieci w 1973 roku, ani faktu, że posiadanie w złej wierze trwało w sposób nieprzerwany, jak tego wymaga przepis art. 172 § 1 k.c., a nadto nie wskazuje wszystkich poprzedników, których czas posiadania podlegałby ewentualnemu doliczeniu po myśli art. 176 § 1 k.c. Sąd wskazał, że z dołączonej do akt kopii aktu notarialnego nie wynika, jakie urządzenia nabyła Spółdzielnia Mieszkaniowa (...), a umowa została zawarta pomiędzy wymienioną Spółdzielnią, a (...) S. A. z siedzibą w R.. Sąd wskazał, że wnioskodawca w żaden sposób nie wskazuje, w jaki sposób (...) Spółka znalazła się w posiadaniu spornej estakady ciepłowniczej.

Następnie Sąd wskazał, że z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, tj. od 1 lutego 1989r. zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. – wyrażającego konstrukcję jednolitej własności państwowej - dokonana tą ustawą nie spowodowała jednak przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Uwłaszczenie państwowych osób prawnych na znajdujących się w ich zarządzie nieruchomościach (nadanie im prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości) nastąpiło ustawą z dnia 29 września 1990r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Artykuł 2 ust. 1 zdanie pierwsze u.z.u.g.n. stanowił, że grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), z wyłączeniem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. w dniu 5 grudnia 1990 r., w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa, stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego. Prawo zarządu istniejące w dniu 5 grudnia 1990r. po stronie państwowych osób prawnych w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub własność gminy (z wyjątkiem gruntów (...)) przekształciło się więc z mocy prawa z tym dniem w prawo użytkowania wieczystego w rozumieniu kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach - w prawo własności. W odniesieniu do innych składników majątkowych (ruchomości) przekształcenie w prawo własności nastąpiło 7 stycznia 1991 r. na podstawie art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych. Sąd wskazał, że do tej też kategorii rzeczy (ruchomości) należy zaliczyć ze względu na rozwiązanie przyjęte w art. 49 § 1 k.c. urządzenia wchodzące w skład przedsiębiorstwa przesyłowego - i chwila tego uwłaszczenia w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych, miała więc miejsce dopiero 7 stycznia 1991r. Sąd wskazał, że do 5 grudnia 1990r., gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej, jak i właścicielem urządzeń o których mowa w art. 49 § 1 k.c. był ten sam podmiot (Skarb Państwa), w ogóle nie mogło dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, skoro właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności na nieruchomości stanowiącej jego własność.

Uwzględniając powyższe oraz uprzednio stwierdzając, że wszystkie grunty objęte wnioskiem o zasiedzenie w dniu 5 grudnia 1990r. stanowiły własność Skarbu Państwa, Sąd uznał, że nie upłynął jeszcze wymagany 30 – letni termin do zasiedzenia od dnia 5 grudnia 1990r. Nadto Sąd wskazał, że wnioskodawca, nie wykazał również ciągłości posiadania (nieprzerwanego posiadania). Z tych też względów Sąd oddalił wniosek.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. obciążając wnioskodawcę wszystkimi kosztami.

Apelację od tego orzeczenia wniósł wnioskodawca.

Zarzucił naruszenie przepisów, tj.:

a) art.233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne ustalenie przez Sąd, iż wnioskodawca nie wykazał posiadania sieci ciepłowniczej w postaci napowietrznej estakady przez jego poprzedników prawnych, tj. Spółdzielnię Mieszkaniową (...), (...) S.A. oraz KWK (...);

b) art. 228 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż wnioskodawca nie wykazał, iż mienie kopalni (...) zostało przejęte przez (...) Spółkę (...) w wyniku transformacji przemysłu węglowego;

c) nie zastosowanie przepisu art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny poprzez przyjęcie, iż do dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. do 1 października 1990r nie można było skutecznie zasiedzieć nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa poprzez pominięcie okresu posiadania poprzedników prawnych wnioskodawcy;

d) art. 172 i 176 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię tych przepisów.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie, iż wnioskodawca zasiedział służebność przesyłu z dniem 1 października 2006r. ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto wniósł o zasądzenie solidarnie od uczestników postępowania na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania Skarb Państwa – Starosta P. (...) wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania (...) Państwowe S. A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie wnioskodawców przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia normy prawne zawarte w art. 292 k.c., art. 352 § 1 k.c. i art. 172 k.c., a następnie prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd ten w sposób należyty i przekonujący uzasadnił swoje rozstrzygnięcie. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Sąd Okręgowy uzupełnił jednak ustalenia faktyczne o następujące okoliczności.

Działka nr (...) dla której Sąd Rejonowy w W. Ś. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) stanowi własność Skarbu Państwa.

Działka nr (...) dla której Sąd Rejonowy w W. Ś. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) stanowi własność Gminy – Miasto R..

Z tym uzupełnieniem ustalenie te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego, wskazać należy, że przepis art. 233 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Skuteczne naruszenie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. następuje w sytuacji uchybienia przez Sąd zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które wyłącznie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Oznacza to, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Z tego wynika, że tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wnioskodawca, tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd Rejonowy regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, poprzestając wyłącznie na kwestionowaniu uznania, że wnioskodawca dowolnie ustalenie przez Sąd, iż wnioskodawca nie wykazał posiadania sieci ciepłowniczej w postaci napowietrznej estakady przez jego poprzedników prawnych, tj. Spółdzielnię Mieszkaniową (...), (...) S.A. oraz KWK (...).

Wskazać jednak należy, że umowa sprzedaży z dnia 30 grudnia 1996r. wykazuje wyłącznie nabycie sieci ciepłej zewnętrznej położonej w R., o łącznej długości 10,80 km przez wnioskodawcę od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w R.. Umowa natomiast z dnia 29 września 1995r. wskazuje na nabycie od (...) Spółki Akcyjnej w R. – Kopalni (...) w R.. Niemniej jednak nie wykazuje, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, w jaki sposób sprzedawca/darczyńca wszedł w ich posiadanie.

Z ustaleń faktycznych wynika, że stanowiły one własność Skarbu Państwa.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 lutego 2010r. (II CSK 465/09), jeśli właścicielem nieruchomości obciążonej jak i posiadaczem służebności gruntowej przesyłu oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle w tym czasie dojść do zasiedzenia służebności gruntowej przesyłu, skoro właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność.

Z dniem 1 października 1990r. na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny został uchylony art. 177 k.c., który wykluczał nabycie własności przez zasiedzenie nieruchomości stanowiącej własność państwową, oraz art. 128 k.c. wyrażający zasadę jednolitej własności państwowej, to jednak wskazane zmiany prawne nie spowodowały przekształcenia uprawnień przysługujących państwowym osobom prawnym do będącej w ich zarządzie własności ogólnonarodowej. Przekształcenie te nastąpiło na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 września

1990r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464) która weszła w życie w dniu 5 grudnia 1990r. Z tym też dniem nastąpiło „uwłaszczenie” majątkiem nieruchomości, czego skutkiem było przekształcenie jego zarządu w odniesieniu do urządzeń w posiadanie odpowiadające treści służebności przesyłu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014r., II CSK 551/13). Zatem dopiero z tym dniem zaczął biec termin zasiedzenia służebności gruntowej w treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę.

Niemniej jednak, jak wskazał Sąd Najwyższy w cytowanym już powyżej postanowieniu, nie jest możliwe skrócenie terminu posiadania wymaganego do zasiedzenia służebności na podstawie art. 10 ustawy z 1990 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny w zw. z art. 292 zd. 2 k.c. o okres korzystania z urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej przez przedsiębiorstwo państwowe w czasie, gdy nieruchomość, na której znajdowały się te urządzenia była przedmiotem własności państwowej.

Uwzględniając zatem, że posiadanie wnioskodawcy było w złej wierze, upływ tego terminu mógł nastąpić dopiero z dniem 5 grudnia 2020r.

Z przytoczonych powyżej względów apelacja podlegała oddaleniu w oparciu art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Wobec ewidentnej sprzeczności interesów wnioskodawcy i uczestników postępowania, o kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Koszty te zostały ustalone w oparciu o § 5 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 265)

SSO Anna Hajda SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Balion - Hajduk